

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1979**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Salvador Daroca i Ciurana

Alcalde de les Borges del Camp

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

Excelentíssim Sr. President de la Diputació, digníssimes autoritats, Reverents Sacerdots, borgencs i amics tots.

Quan la Comissió de Festes em va proposar de fer la Salutació a la Verge de la Riera, em va sorprendre i, al mateix temps, em va complaure. La sorpresa, perquè precisament jo tenia “in mente” una altra persona per a proposar a la Comissió, i la complaença, perquè considero que qualsevol fill de les Borges s’ha de sentir gojós de poder-se dirigir a la Verge de la Riera, precisament en l’acte més emotiu i esperat, per tots, de la nostra Festa Major.

I com a representant del poble, com a Batlle elegit democràticament pels veïns, voldria que les meves paraules fossin, per una part, la veu i el sentir d’aquest poble, i per l’altra, una reflexió personal d’aquest moment eufòric i a la vegada piadós.

Jo diria que aquest anys, Verge de la Riera, els borgencs us hem esperat amb més delit que mai. Feia temps que no us vèiem. El vostre Santuari sense Vós és fred. Els vostres fills necessitem, cada dia més, de la vostra presència, de la vostra proximitat, del vostre somriure. Ja sé que, espiritualment, us podem trobar sempre, que aquesta imatge tan preuada i venerada no és més que un símbol de la vostra presència real en la fe. Però deixeu-me confessar que avui la fe flaqueja, trontolla. Els temps que ens ha tocat de viure, són d’evolució constant de les coses. En el present segle s’han produït els invents principals en la vida de la humanitat. Ha arribat un moment que ja no ens impressiona, ni ens commou, res. En frase de moda entre la joventut, es passa de tot.

Els fets que obligaren al senyor Rector a prendre la decisió de fer una còpia d’aquesta imatge, són lamentables i jo diria que irresponsables: la desaparició d’imatges i obres d’art religioses dels temples i ermites és, si més no, un menyspreu als sentiments i tradicions dels pobles. Però, com que, desgraciadament, la realitat és aquesta, la decisió presa és no tant sols correcta sinó que obligada.

Però els borgencs, tot i acceptant aquest fet, estem preocupats per la vostra imatge, la que ara contemplem, la nostra imatge de la Verge de la Riera. Aquesta imatge, carregada d’història, de la nostra història, que porta damunt seu les besades de generacions de fills de les Borges, de fills vostres, que han acudit a Vós en moments de tribulacions per a demanar-vos el vostre ajut, i en hores de goig per a donar-vos les gràcies. És la imatge que tots, de petits, hem contemplat, embadalits, de la mà dels nostres pares i a la que hem adreçat els primers precs, la primera salutació. I també a la que els nostres avantpassats han dirigit la seva última mirada. I tot això, jo diria que no és sentimentalisme, ni idolatria: és la fidelitat d’un poble a la tradició i a la seva història.

Quan fem un acte com el que estem fent, hem de ser sincers: les llàgrimes que avui humitegen els nostres ulls, són perquè us veiem, perquè esteu entre nosaltres. Sí, la

nostra fe, la de la gran majoria, encara que els sacerdots que ens predicaran diguin que és exemplar, que el poble de les Borges té una gran tradició Mariana, he de repetir que flaqueja. Tots tenim massa ocupacions, problemes, maldecaps i, si més no, poques ganes d'esforçar-nos per a pregar, per a comunicar-nos amb Vós. L'ambient que ens envolta, tampoc no hi contribueix. Avui, ni que volguéssim, no tindríem ocasió de passar el Rosari en família, al cap vespre, com feien els nostres avantpassats. A vegades no es coincideix ni per a sopar junts. La droga del televisor impedeix fins i tot el diàleg. I els programes que ens ofereixen no són, precisament, edificants, ans al contrari, hi predomina la violència i la banalitat.

I és per això que, per a no perdre del tot la fe, necessitem de la vostra presència. El símbol de la vostra presència: la vostra imatge, tan venerada i tan estimada per tots els borgencs. Avui que esteu entre nosaltres, ens sentim més confiats, més protegits. Tots som aquí per a donar-Vos la Benvinguda, a tots ens va el cor més accelerat. Sentim una pessigolleig interior que ens esperona i ens fa prometre una fe més autèntica que, després, de segur, no tindrem coratge de complir.

Per tot això que he dit, en nom del poble, de la majoria, almenys, del poble, us dic públicament que els borgencs us volem aquí, a les Borges. Si per seguretat ha de ser a l'Església, a l'Església, però ni amagada ni fora de les Borges.

Deixeu-me fer, ara, la reflexió personal: jo diria que Vós, Verge de la Riera, no espereu solament pregàries o filials proves d'amor i veneració. Avui, més que mai, ha de ser el nostre comportament dintre de la societat, en la nostra comunitat, el que veritablement ha de demostrar que en el nostre interior hi han arrelat les virtuts del vostre exemple. Parlem de democràcia i llibertat i moltes vegades som incapaços de respectar els altres. L'egoisme, l'ambició i fins i tot l'enveja, predominen pel damunt de la generositat, la modèstia i l'estimació. Hem d'esforçar-nos en conuiu més fraternalment. No ens podem considerar bons fills Vostres, si no ens comportem, realment, com a germans.

Fa poc, el poble de les Borges del Camp, ha rebut, per mitjà d'una veïna, la Vostra gràcia. La de l'única Verge: de la Mare de Déu. La resignació, l'amor, l'esperança i la fe, s'havien sobreposat a la revolta, l'odi, la desesperació i la incredulitat. Ja sé que aquests fets costen molt de creure i definir-los com una curació miraculosa i, fins i tot, pot ser aventurat de parlar-ne. Però, com que el que estic fent és una reflexió, una sincera reflexió, un pensar en alta veu, perquè Vós, Verge de la Riera, ens compregueu millor i ens ajudeu, he de dir que en aquests moments potser feia falta aquesta prova per a desvetllar-nos, perquè no defallim, perquè establim un ordre i, dintre d'aquest ordre, Vós ocupeu el lloc que Us pertoca.

En nom de tots els borgencs i dels qui, procedents de pobles veïns, ens acompanyen en aquest acte de la Vostra arribada, als quals agraeixo la seva presència, us dono la més cordial i filial Benvinguda i us demano, també en nom de tots, que ens feu més conscients de les nostres responsabilitats i ens augmenteu la fe, perquè siguem mereixedors de les vostres Gràcies. **Visca la Verge de la Riera!**